

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokátem, se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2016, č. j. OAM-1-371/VL-10-K03-R3-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 10. 2018, č. j. 29 Az 9/2017 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2016, č. j. OAM-1-371/VL-10-K03-R3-2007, žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný připustil, že v Pákistánu sice došlo ke znovuzavedení trestu smrti a žalobce namítal, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání, avšak současně také uvedl, že již byl v nepřítomnosti odsouzen za několik trestných činů, a to k 28 měsícům odnětí svobody a k peněžitému trestu 200.000 rupií, byť jindy také sdělil, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 let a k peněžitému trestu ve výši 100.000 rupií. Žalovaný nepřisvědčil obavám žalobce, že bude v případě návratu do země původu okamžitě zatčen a uvězněn, protože již byl v nepřítomnosti odsouzen za naplnění skutkové podstaty § 144 pákistánského trestního zákoníku, tj. účast na nezákonném

shromáždění s držením zbraně se smrtícími účinky, jakož i za další policií vymyšlené trestné činy, popřípadě, že se mu bude mstít bývalý starosta města Jhelum, proti kterému psal nelichotivé články, přičemž v Pákistánu dochází k propojení mezi vládou a policií. Podle žalovaného v Pákistánu za dobu nepřítomnosti žalobce došlo ke změně politické situace. Strana „Pakistan Muslim League - Nawaz“, jejímž je žalobce členem, je od roku 2013 vládou, a to s největším počtem poslanců v Národním shromáždění.

[2] Nadto, v bydlišti žalobce, tj. ve státě Pandžáb, je největší voličská základna zmíněné strany. Žalovaný označil za vyloučené, aby byl v této situaci se členem dlouhodobě vládou a politické strany veden účelový soudní proces zahájený v roce 2007 ve snaze znemožnit mu psaní článků proti tehdy vládou a straně „Pakistan Peoples Party“, a to tím spíše, pokud je pravda, že policie v Pákistánu jedná dle pokynů vládou a politické strany, jak uvedl žalobce. Žalovaný doplnil, že členové žalobcovy strany nejsou pronásledováni státními orgány či bezpečnostními složkami a bývalý prezident Musharraf je v současnosti dlouhodobě mimo Pákistán. Odsouzení bez přítomnosti obviněného odporuje pákistánské ústavě, a bylo tak prohlášeno za neplatné od samého počátku. Žalobce by po návratu do Pákistánu nebyl bez dalšího považován za uprchlého či odsouzeného, kterého je třeba zatknout a uvěznit. Nadto majitel novin, pro které měl žalobce pracovat, sdělil, že zná všechny redaktory od roku 2002 a žádný z nich neměl problémy kvůli článkům, které napsal. On sám přitom nadále pobývá v Pákistánu, aniž by uvedl, že má v souvislosti s vydáváním novin jakékoliv potíže. Žalovaný tak dovodil, že tvrzení žalobce o práci v novinách a o obavách z návratu do země původu nejsou důvěryhodná. Žalovaný připustil, že novináři, kteří se v Pákistánu věnovali zneužívání pravomocí bezpečnostními silami, se v roce 2015 potýkali s výhružkami a s násilím, žalobce však podle vlastních tvrzení nekritizoval armádu, bezpečnostní složky ani ozbrojené protivládní organizace, ale dřívější vládní stranu „Pakistan Peoples Party“ a dřívějšího starostu města Jhelum. Nadto, žalobce pobývá mimo Pákistán již déle než devět let, neuvedl, že by od té doby vykonával novinářskou činnost, neví, zda noviny, pro které pracoval, nadále existují a pod články, které v Pákistánu publikoval, se nepodepisoval.

[3] Žalovaný označil za důležité, že žalobce již několik let navštěvuje pákistánskou ambasádu v České republice, prostřednictvím které se snaží získat cestovní doklad pro svého syna žijícího s matkou v Německu. Získání uvedeného dokladu mohla zprostředkovat i matka žalobcova syna a žalobcovo jednání tedy dokazuje, že z pákistánských státních orgánů ve skutečnosti žádné obavy nemá. Vzhledem k uvedeným závěrům žalovaný dovodil, že žalobci nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Teroristická hrozba v Pákistánu je již za svým vrcholem, přičemž riziko zasažení teroristickým útokem je náhodné, stejné pro všechny obyvatele a hrozí i v demokratických státech. Situace osob po návratu ze zahraničí je dobrá a Pákistán podporuje migraci, neboť se podílí na tvorbě jeho hrubého domácího produktu. V roce 2014 bylo z Evropské unie vráceno do Pákistánu 2942 Pákistánců. Žalovaný uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by žalobci mohl způsobit vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycestování žalobce rovněž neodporuje mezinárodněprávním závazkům České republiky.

pokračování

Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by některý z jeho rodinných příslušníků získal v České republice doplňkovou ochranu, a že by tak měl nárok na doplňkovou ochranu i on sám podle § 14b zákona o azylu.

[4] Rozsudkem ze dne 15. 10. 2018, č. j. 29 Az 9/2017 - 80, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud odmítl, že by žalovaný procesně pochybil, když k žalobci ve správním řízení přistupoval tak, že není zastoupen. Krajský soud v této souvislosti poukázal na znění původní plné moci udělené žalobcem JUDr. Athanassiosu Pantazopoulosovi k zastupování ve věci „[p]odání správní žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, které bylo vydáno dne 18. 11. 2010 pod čj. OAM-1-371/VL-10-LE18-2007“ a konstatoval, že Krajský soud v Ostravě nakonec v části neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14 zákona o azylu žalobu proti citovanému rozhodnutí zamítl a v části, dotýkající se doplňkové ochrany, rozhodnutí zrušil. Za podstatné však krajský soud označil, že žalobce během pohovoru výslovně vyloučil, že je ve správním řízení zastoupen. Není sice jasné, proč žalovaný současněmu zástupci žalobce zaslal listinou o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, to však na věci nic nemění. Krajský soud pro úplnost připomněl, že žalobce v průběhu pohovorů stále měnil tvrzení o tom, v jakých obdobích se v zemi svého původu potýkal s problémy, o účastech na demonstracích i o dalších skutkových okolnostech, přičemž posléze již nezbylo než konstatovat, že zcela ztratil orientaci ve vlastních výpovědích a nelze z nich sestavit hodnověrné tvrzení o naplnění podmínek § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Uvedený závěr již sice není předmětem soudního přezkumu, nicméně krajský soud jej posoudil jako důležitý i pro zkoumání správnosti neudělení doplňkové ochrany.

[5] Krajský soud v Hradci Králové zhodnotil, že Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, č. j. 61 Az 1/2014 - 46, zavázal žalovaného právním názorem, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu žalobce je neutěšený, státní moc není způsobilá zajistit jej na celém území a je nutné, aby žalovaný zajistil další zprávy o situaci v zemi původu, zejména k vyloučení případné hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu soud citoval z podkladových zpráv, z nichž mj. vyplývala nedobrá situace v zemi, konkrétně ve vztahu k novinářům, a připomněl i skutečnost, že žalobce pochází z oblasti Paňdžábu. Na odůvodnění žalovaného pak kladl zejména požadavek přesvědčivosti. Žalovaný na základě uvedených požadavků v dalším řízení provedl s žalobcem dne 15. 6. 2016 pohovor, do spisu doložil informace o vyšetřovací vazbě v Pákistánu v anglickém jazyce, přeložené do češtiny, rodný list žalobcova syna, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 6. 10. 2016, obsahující odpovědi na dotazy vznesené zastupitelskému úřadu v Islámábádu, a to mimo jiné i k problému, k němuž byl vyslechnut majitel novin R. S., zprávu Evropského podpůrného azylového úřadu o Pákistánu ze srpna roku 2015, zprávu o Pákistánu organizace „International Center for Not-for-Profit Law“ ze dne 25. 1. 2016, výroční zprávu organizace „Amnesty International“ z roku 2015/2016, výroční zprávu organizace „Human Rights Watch“ ze dne 27. 1. 2016, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Pákistánu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, informace organizace „Freedom House“ ze dne 25. 7. 2016, pákistánský trestní zákoník z roku 1860 v části o

porušování veřejného klidu a paňdžábské nařízení o udržování veřejného pořádku z roku 1960. Krajský soud odmítl námitku, že si žalovaný neobstaral aktuální podklady hodnocení situace v Pákistánu. Naopak nové podklady odpovídají i požadavkům kladeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81. Žalovaný již přitom na námitky žalobce stran shromážděných podkladů reagoval v napadeném rozhodnutí a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil, neboť není jasné, proč by měly rozličné vládní i nevládní organizace zlehčovat situaci v Pákistánu. Podklady předložené žalobcem žalovaný zhodnotil na str. 12 napadeného rozhodnutí. Nadto, i z těchto podkladů lze považovat za aktuální toliko dva. Problematická situace médií před volbami v červenci roku 2018, popřípadě zastrasování kritiků armády a vládních sil se však již žalobce vzhledem k uvedenému netýká.

[6] Krajský soud nerozporoval, že v Pákistánu panuje složitá bezpečnostní situace. V zemi skončila platnost moratoria na trest smrti a Pákistán reagoval na provedené teroristické akce. Popravení byli odsouzeni za vraždy, znásilnění, pokus o vraždu, únos a trestné činy terorismu. Pákistánská armáda pokračovala v uplynulých obdobích ve vojenských operacích, zahájených v roce 2014, a to proti nestátním ozbrojeným skupinám, zejména v oblasti Severního Vazíristánu. Podklady popisují problémy novinářů, kteří z obavy z bezpečnostních sil a z militantních skupin uplatňují autocenzuru. Talibán a další ozbrojené skupiny ohrožují novináře a aktivisty kvůli jejich práci. Krajský soud však po přezkoumání věci konstatoval, že žalovaný všechny tyto negativní jevy v žalobcově případě posoudil a neshledal azylově relevantní důvod, pro který by měl vyslovit nemožnost jeho aktuálního návratu. Krajský soud připomněl úvahy žalovaného a konstatoval, že neshledal jediný logický moment, z něhož by měl usoudit na podobné vážné hrozby pro žalobce, a to v případě jím tvrzených skutečností po celé období azylového řízení. Žalovaný se podle krajského soudu dostatečně podrobně vypořádal i s tvrzenými obavami žalobce v souvislosti s jeho profesí novináře. Krajský soud v této souvislosti zmínil stanovisko majitele novin, v nichž měl žalobce pracovat před odchodem z vlasti, který sdělil, že by o jakémkoliv ohrožení svého zaměstnance, respektive přispěvatele, věděl, avšak žádné takové poznatky od roku 2003 nemá. Za důležitou krajský soud označil i skutečnost, že žalobce měl mít problémy ohledně článku, o němž ani neví, zda vyšel. S ohledem na to, že žalobce minimálně od roku 2007 nepublikoval žádné články a ani neví, zda noviny, v nichž měl působit, ještě fungují, krajský soud neshledal důvod, pro který by mu měla hrozit azylově relevantní vážná újma. K tvrzenému odsouzení žalobce v jeho nepřítomnosti v Pákistánu i k obavám ze starosty města Jhelum krajský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní uvedl, že předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Azs 17/2012 - 29, vyvrací závěr žalovaného, že nemůže mít žádné odůvodněné obavy, které by se týkaly přímo jeho osoby. Nadto, od uvedeného rozsudku došlo k ukončení platnosti moratoria na provádění trestů smrti, takže je bezpečnostní situace v současnosti ještě horší. Stěžovatel namítl, že stát je povinen při rozhodování o udělení

pokračování

mezinárodní ochrany důkladně přihlížet k hrozbám porušení základních práv osob navrátilých se do země původu. V dané věci je tak třeba zabývat se otázkou, zda je v zemi původu stěžovatele zaručena svoboda projevu a zda je zaručeno dodržování závazků vyplývajících z Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Stěžovatel připomněl, že krajskému soudu předložil podklady, podle kterých situace v Pákistánu není bezpečná, a to zvláště pro novináře. Krajský soud přitom v odůvodnění rozsudku potvrdil, že stěžovatel byl aktivním novinářem a že bezpečnostní situace v Pákistánu je složitá. Uvedené závěry však krajský soud v rozsudku nikterak nezohlednil. Dokazování žalovaného nebylo dostatečné, přičemž tato situace stále trvá. V této věci jde o právo na svobodu projevu, neboť v zemi svého původu nebude moci zcela svobodně vykonávat svou novinářskou profesi. Nuceným návratem do Pákistánu by došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky.

[8] Stěžovatel dále namítl, že je zastoupen právním zástupcem již od roku 2010, přičemž k 1. 11. 2015 byl jeho právní zástupce informován o prodloužení lhůty k rozhodnutí. Od té doby však žalovaný zástupce stěžovatele nikterak nekontaktoval, čímž došlo k procesnímu pochybení v rozporu se zásadou spravedlivého správního řízení. Domněnka žalovaného o nezastupování stěžovatele je zcela neopodstatněná. Stěžovatel dodal, že po jednání u krajského soudu dne 8. 10. 2018 prodělal mozkovou mrtvici a jako následek utrpěl periferní parézu nervu facialis vlevo. Trpí tedy nehybností obličeje, bolestmi a musí docházet na pravidelné lékařské kontroly a rehabilitace. Nadto, v České republice žije posledních 11 let svého života, je slušný a bezúhonný, dobře ovládá český jazyk a je plně integrován do české společnosti se silnými sociálními vazbami.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudku krajského soudu a zopakoval již uvedené závěry. Nadto doplnil, že k namítanému zhoršení zdravotního stavu stěžovatele došlo až po jednání krajského soudu, a proto je v posuzované věci bezpředmětné. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud nesprávně posoudil postup žalovaného, který vyjma některých případů ve správním řízení nekomunikoval se zástupcem stěžovatele. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel doložil toliko plnou moc ze dne 21. 12. 2010, kterou zmocnil JUDr. Athanassiose Pantazopoulou ve věci „[p]odání správní žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační

politiky, které bylo vydáno dne 18. 11. 2010, pod č. j. OAM-1-371/VL.10-LE18-2007“, tedy nikoliv ve věci správního řízení zakončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 11. 2016, č. j. OAM-1-371/VL-10-K03-R3-2007. Nadto, krajskému soudu je třeba přisvědčit, že podle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016, založeném ve správním spise, stěžovatel na výslovnou otázku žalovaného: „Je tedy možné konstatovat, že v současné době nejste zastoupen žádným právním zástupcem?“, odpověděl: „Ano, nejsem“. Pohovoru byla přítomna tlumočnice do jazyka urdu, o kterém v žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že jej ovládá, a protokol obsahuje stěžovatelem podepsaný souhlas s jeho zněním, který nikterak nezpochybnil. Samotná skutečnost, že žalovaný bez doloženého zmocnění učinil některé úkony vůči JUDr. Athanassiosu Pantazopoulosovi bez dalšího neznamena, že byl povinen činit vůči němu všechny úkony správního řízení. Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný pochybil, když ve všech věcech správního řízení v posuzované věci nejednal s JUDr. Athanassiosesem Pantazopoulosem. Pochybení se v této souvislosti proto nedopustil ani krajský soud.

[13] K námitce, že Nejvyšší správní soud v předcházející věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 17/2012, vyvrátil, že stěžovatel nemůže mít obavy z návratu do Pákistánu, soud konstatuje, že tak učinil ve vztahu k tehdy nashromážděným podkladům, resp. k nedostatku podkladů, které shromáždil žalovaný. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Azs 17/2012 - 29, konkrétně uvedl, že „[z] uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se otázkou možného udělení doplňkové ochrany žalobci podrobně zabýval a lze mu tedy přisvědčit v tom, že své závěry ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany žalobci srozumitelně odůvodnil a podložil jím opatřenými informacemi o zemi původu žalobce. Stěžovateli je tudíž nutno přisvědčit také v tom, že zhodnotil situaci žalobce v případě jeho nuceného návratu do země původu. Nicméně tak učinil na základě ne zcela úplně zjištěného skutkového stavu věci, když neměl k dispozici zprávy o stavu dodržování lidských práv v Pákistánu za rok 2010 např. Ministerstva zahraniční USA ze dne 8. 4. 2011 Human Rights Watch z ledna 2011, které si opatřil krajský soud, přičemž v tomto ohledu je nutno s krajským soudem souhlasit v závěru, že tyto zprávy mohou měnit náhled posuzujících orgánů na situaci žalobce v případě jeho nuceného návratu do země původu. [...] Pro posouzení věci je však podle Nejvyššího správního soudu podstatné, že žalobce byl v zemi původu členem politické strany, působil jako novinář, což nezpochybňuje ani stěžovatel a v důsledku této své politické orientace a profesního zaměření měl problémy a konflikty se státními orgány, pro které byl dokonce trestně obviněn či stíhán. Problémy sice podle žalovaného a krajského soudu nedosahovaly intenzity pronásledování z taxativně uvedených důvodů § 12 zákona o azylu, nicméně zůstalo otázkou, zda nejde o důvody oprávnující udělení doplňkové ochrany. S přihlédnutím k obsahu nejaktuálnějších zpráv o zemi původu žalobce má Nejvyšší správní soud za to, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu žalobce je velmi neutěšený, státní moc není způsobilá (v rozporu s tím, co je garantováno zákony) zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů na celém území, přičemž nelze vyloučit, že za situace, kdy žalobce před opuštěním země původu měl konflikty s orgány činnými v trestním řízení, mu taková vážná újma hrozí v případě návratu do vlasti. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že za tohoto stavu věci je třeba, aby správní orgán znovu vyhodnotil situaci žalobce ve světle zpráv o zemi původu opatřený krajským soudem, event. dalších aktuálních zpráv o této zemi, které nechť si správní orgán opatří. Nelze vyloučit,

pokračování

že žalobci s ohledem na situaci v zemi původu, kde dochází k politicky motivovanému mizení osob, svévolnému zasahování do soukromého a rodinného života, porušování nedotknutelnosti obydlí a listovního tajemství a ve věznicích panují mimořádně ubohé podmínky, může hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu (mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu).“

[14] Z těchto závěrů nevyplývá, že je žalovaný, bez ohledu na nově pořízené podklady, povinen udělit stěžovateli doplňkovou ochranu, avšak že má rozhodnout až na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci, a to s ohledem na zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79. Ostatně, nelze přehlédnout, že podklady, ke kterým krajský soud přihlédl, když rozsudkem ze dne 23. 11. 2012, č. j. 61 Az 1/2011 - 88, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2010 č. j. OAM-1-371/VL-10-LE18-2007, v části kterou stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 14a a § 14b zákona o azylu, pocházely z roku 2010 a 2011 a pro posuzování nového rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016, č. j. OAM-1-371/VL-10-K03-R3-2007, již vzhledem k novým podkladům z let 2015 a 2016 nejsou aktuální.

[15] Nejvyšší správní soud tedy musel posoudit, jestli žalovaný nashromáždil dostatek podkladů, které vzhledem k individuálním okolnostem stěžovatelova životního příběhu umožňují posoudit jeho nárok na doplňkovou ochranu a jestli tyto podklady dostatečně podepírají závěr žalovaného, že nárok na doplňkovou ochranu nemá.

[16] Vzhledem ke skutkové podstatě § 14a zákona o azylu je v posuzované věci podstatné tvrzení stěžovatele, že v Pákistánu působil jako novinář, který mezi lety 2002 až 2007 připravoval novinové články proti tehdy vládnoucí politické straně, respektive proti bývalému starostovi města, v důsledku čehož měl být v nepřítomnosti odsouzen za vykonstruovaný trestný čin účasti na nelegálním shromáždění s držením zbraně se smrtícími účinky a za další blíže neuvedené trestné činy k pokutě a k trestu odnětí svobody a v případě návratu do Pákistánu by byl po uvěznění vystaven nebezpečí vážné újmy, respektive ztrátě života. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, bylo třeba hodnotit, zda hrozí skutečné nebezpečí takového následku, respektive, zda k němu dojde ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele, takže má dobré důvody domnívat se, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Vzhledem ke specifickým stěžovatelova životního příběhu nelze předpokládat, že by žalovaný mohl obstarat takové podklady, které by na dostatečně širokém vzorku osob s obdobným osudem dokládaly pravděpodobnost stěžovatelem předpokládaného vývoje událostí. Ohledně vzniku takové vážné újmy tak lze dle Nejvyššího správního soudu toliko usuzovat, a to především z informací o postavení novinářů v Pákistánu a o tamní trestní justici.

[17] V uvedených intencích však nelze přehlédnout, že stěžovatel měl vykonávat novinářskou činnost v Pákistánu před více než deseti lety, přičemž kritizoval politickou stranu, která již v současnosti není u moci. Stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil, že se v rámci své novinářské práce zabýval tématy, která jsou podle aktuálních podkladů

riziková, tj. zejména kritikou armády a militantních skupin, přičemž kritika vlády a státní správy byla podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Pákistánu v roce 2015 běžná. Nadto, stěžovatel do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 4. 2013 uvedl, že k článkům toliko zajišťoval informace a podepsán pod nimi byl hlavní redaktor. Žalovaný do spisové dokumentace zajistil i vyjádření majitele novin, ve kterých měl stěžovatel působit. Majitel novin přitom konstatoval, že od roku 2002 zná všechny redaktory novin a vyloučil, že by některý z nich měl problémy kvůli vydávaným článkům. Nejvyššímu správnímu soudu se nejví jako pravděpodobné, že by stěžovatel mohl být za současné politické situace v Pákistánu veřejnou mocí vystaven nebezpečí vážné újmy nebo účelově nechráněn vůči takovému nebezpečí v důsledku kritiky dřívějšího politického vedení země, zvláště když se měl věnovat toliko kritice, kterou od jiných novinářů snáší i současná vláda a státní správa. Soudu se rovněž nejví jako pravděpodobné, že by se stěžovateli mohl prostřednictvím veřejné moci mstít kritizovaný, bývalý starosta města, neboť se podle vyjádření majitele novin, ve kterých stěžovatel působil, nemstil ani žádnému z redaktorů, kteří pod jednotlivými články museli být uvedeni a pro které stěžovatel podle vlastního vyjádření toliko sbíral podklady. Co se týká tvrzení o politicky motivovaném odsouzení stěžovatele v době jeho nepřítomnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný do správního spisu doložil podklady, z nichž vyplývá, že by i v případě odsouzení v nepřítomnosti měl právo žádat znovuvotevení případu (viz odpověď zastupitelského úřadu v Islámábádu na dotazy Ministerstva vnitra č. j. 115026/2016-LPTP, popřípadě informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 9. 8. 2013) a vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal, že by takové znovuvotevení případu mělo být doprovázeno snahou způsobit stěžovateli vážnou újmu. Žalovaný tedy nashromáždil dostatek relevantních podkladů, které potvrzují výrok jeho rozhodnutí, neboť dokládají, že stěžovatelem nastíněný vývoj událostí v případě jeho návratu do Pákistánu je vysoce nepravděpodobný. Krajský soud proto nikterak nepochybil, když dospěl ke stejnému závěru.

[18] Nejvyšší správní soud nepopírá, že podle nashromážděných podkladů ve stěžovatelově zemi původu dochází k řadě negativních jevů; pro posouzení věci jsou však významné pouze ty, ze kterých lze usuzovat na ohrožení stěžovatele. Mezi takové nepatří ukončení platnosti moratoria na provádění trestů smrti, neboť stěžovatel ani podle vlastních tvrzení nebyl v Pákistánu odsouzen k trestu smrti, přičemž podle pákistánského trestního zákoníku, jehož příslušný výňatek je součástí spisové dokumentace, lze pachateli trestného činu účasti na nezákonném shromáždění s držením zbraně se smrtícími účinky, který měl být stěžovateli kladen za vinu, uložit trest odnětí svobody v délce trvání nejvýše dvou let, a to buď samostatně, nebo v kombinaci s pokutou. Je třeba rovněž přisvědčit žalovanému, že teroristickým hrozbám je v zemi původu stěžovatele vystaven prakticky každý bez rozdílu, a to zcela náhodně, podobně jako v jiných zemích. Ani masakr v pákistánské škole z roku 2014, na který stěžovatel poukázal v kasační stížnosti, proto na jeho situaci nemá vliv.

[19] Dále Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že je třeba zabývat se otázkou, zda je v zemi jeho původu zaručena svoboda projevu a zda je zaručeno dodržování veškerých závazků vyplývajících z Mezinárodního paktu o občanských a

pokračování

politických právech. Žalovaný ve smyslu § 14a zákona o azylu totiž není povinen udělit doplňkovou ochranu každému, kdo v zemi svého původu nepožívá stejnou úroveň ochrany lidských práv jako v České republice. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud nezohlednil podklady, které předložil stěžovatel a které dosvědčují, že situace v Pákistánu je nebezpečná, a to zvláště pro novináře. Krajský soud v odstavci 37 odůvodnění rozsudku vyložil, že část z těchto podkladů je již zastaralá a zbylá část vztahující se k situaci médií je sice aktuální, ale vzhledem k uvedenému se netýká stěžovatele. Takové hodnocení je podle Nejvyššího správního soudu zcela přiléhavé.

[20] Aniž by chtěl Nejvyšší správní soud jakkoliv zlehčovat současný zdravotní stav stěžovatele, konstatuje, že mozková mrtvice, kterou byl postižen po jednání u krajského soudu dne 8. 10. 2018, nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí žalovaného a krajského soudu. K námitce ohledně délky pobytu stěžovatele na území České republiky a jeho integraci do české společnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že neudělení doplňkové ochrany stěžovateli nebrání, aby na území České republiky pobýval na základě jiného pobytového oprávnění.

IV. Závěr

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rozsah vyplývající z jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu